

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

navrhovatele:

J. H.

bytem XXX

zastoupen advokátem Mgr. Markem Moravcem

sídlem Karpatská 1185/8, Praha 10

proti

odpůrci:

Magistrát hlavního města Prahy

sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – místní úprava provozu na pozemní komunikaci Sekaninova ze dne 15. 4. 2025, č. j. MHMP-197238/2025/O4/Jv,

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

- I. Opatření obecné povahy ze dne 15. 4. 2025, č. j. MHMP-197238/2025/O4/Jv, vydané Magistrátem hlavního města Prahy se zrušuje devadesátým dnem po právní moci tohoto rozsudku.
- II. Odpůrce je povinen zaplatit navrhovateli do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 15 140 Kč, a to do rukou jeho zástupce Mgr. Marka Moravce, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Navrhovatel se podaným návrhem domáhá zrušení opatření obecné povahy označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým odpůrce stanovil místní úpravu silničního provozu v ulici Sekaninova. Spornou je skutečnost, že ve vymezených částech ulice není bezpečný provoz cyklistů, jelikož v nich bylo oproti dřívější místní úpravě zavedeno šikmé parkování, v důsledku čehož je dle navrhovatelova tvrzení znemožněno bezpečné předjíždění cyklistů.

II.

Obsah návrhu

2. Navrhovatel ve svém návrhu na zrušení napadeného opatření obecné povahy argumentuje, že vydané opatření nezákonně zasahuje do jeho subjektivních práv a bylo přijato v rozporu s právními předpisy i odbornými standardy. Jako cyklista pravidelně využívající komunikaci Sekaninova, která je součástí páteční městské cyklotrasy A23, poukazuje na to, že změna parkovacího režimu z podélného na šikmé stání vedla ke zúžení jízdního prostoru na 3,1–3,7 metru. Takové uspořádání podle něj neumožňuje bezpečné předjíždění cyklistů motorovými vozidly při dodržení zákonného bočního odstupu, čímž je ohrožena jeho bezpečnost a zdraví.
3. Navrhovatel dále tvrdí, že napadené opatření obecné povahy bylo vydáno bez odpovídajícího vypořádání jeho připomínek, které byly konkrétní, věcné a podložené odbornými podklady, včetně technických podmínek TP 179 a strategických dokumentů hl. m. Prahy. Odpůrce se s těmito připomínkami nevypořádal věcně, pouze formálně, čímž porušil povinnost stanovenou správním řádem. V důsledku toho je opatření nepřezkoumatelné a zatíženo procesní vadou.
4. Z hlediska hmotného práva navrhovatel namítá, že opatření je v rozporu s čl. 14 odst. 1 a čl. 31 Listiny základních práv a svobod, § 78 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a § 23 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Tvrdí, že opatření neúměrně omezuje jeho svobodu pohybu, vystavuje ho zvýšenému riziku dopravních kolizí a ignoruje požadavky na bezpečnost a plynulost dopravy. Zároveň upozorňuje, že zájem na zvýšení kapacity parkování, který opatření obecné povahy sleduje, je zájmem individuálním, nikoliv veřejným, a nemůže být nadřazen zájmu na bezpečném pohybu cyklistů.

5. Navrhovatel rovněž poukazuje na to, že opatření obecné povahy neprošlo testem proporcionality. Odpůrce neprovedl analýzu, zda bylo možné cíle dosáhnout mírnějšími prostředky, například zachováním podélného stání současně se zřízením cyklistické infrastruktury. Opatření ignoruje strategické dokumenty hl. m. Prahy, které výslovně upřednostňují pěší, veřejnou a cyklistickou dopravu před parkováním, a neobsahuje žádné vyhodnocení střetu veřejných zájmů.
6. Na základě výše uvedeného navrhovatel soudu navrhl napadené opatření obecné povahy zrušit devadesátým dnem po nabytí právní moci tohoto rozsudku a přiznat navrhovateli náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření odpůrce k podanému návrhu a další související vyjádření

7. Odpůrce uvedl, že původní návrh úpravy dopravního režimu byl iniciován společností ELTODO a.s. s cílem doplnit cyklistické prvky na vozovce. V průběhu příprav se do procesu zapojilo vedení městské části Praha 2, které požadovalo širší kontext úprav, včetně navýšení počtu parkovacích stání vzhledem k jejich kritickému nedostatku v dané lokalitě.
8. Výsledné řešení bylo zpracováno na základě požadavku odboru dopravy odpůrce, ve spolupráci s radním městské části Praha 2 pro oblast dopravy a podpory podnikání a za účasti Policie ČR. Ačkoliv došlo ke změně způsobu parkování z podélného na šikmé, což vedlo ke zúžení vozovky na 3,1–3,7 metru, odpůrce uvádí, že toto zúžení bylo záměrné a má umožnit cyklistům bezpečný průjezd.
9. K námitce navrhovatele, že nebylo navrženo žádné kontinuální cyklistické opatření, odpůrce uvádí, že cyklisté mají možnost využít chodník s vyznačeným nájezdem a pokračovat po trase A23 až do centra města. Námitku o nepřiměřeném zásahu do práv navrhovatele odpůrce odmítá s tím, že úprava přináší prospěch rezidentům Nuslí a že navrhovatel jako obyvatel jiné městské části nemá právo blokovat opatření přijatá ve veřejném zájmu městské části, v níž nežije.
10. Na základě výše uvedeného odpůrce navrhl soudu návrh jako nedůvodný zamítnout.
11. Navrhovatel v replice uvedl, že odpůrcem nově předestřené argumenty nebyly součástí řádného vypořádání v napadeném opatření obecné povahy, tudíž je napadené opatření obecné povahy i nadále stíženo vadou nepřezkoumatelnosti.

IV.

Posouzení návrhu Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze přezkoumal návrhem napadené opatření obecné povahy v rozsahu uplatněných návrhových bodů, jimiž je vázán [§ 101b odst. 3 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy (§ 101b odst. 4 s. ř. s.).
13. Soud za přiměřeného použití § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 101b odst. 4 s. ř. s. rozhodl bez jednání, neboť napadené opatření je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

14. Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu *místní a přechodnou úpravu provozu na pozemních komunikacích a užití zařízení pro provozní informace stanoví na silnici II. a III. třídy, místní komunikaci a na veřejně přístupné účelové komunikaci obecní úřad obce s rozšířenou působností.* (Obdobně srov. § 124 odst. 6 věta první téhož zákona.)
15. Podle odst. 5 téhož paragrafu *místní a přechodnou úpravu provozu na pozemních komunikacích stanoví příslušný správní orgán opatřením obecné povahy, jde-li o světelné signály, příkazové a zákazové dopravní značky, dopravní značky upravující přednost a dodatkové tabulky k nim nebo jiné dopravní značky ukládající účastníkovi silničního provozu povinnosti odchylné od obecné úpravy provozu na pozemních komunikacích. Opatření obecné povahy nebo jeho návrh zveřejní příslušný správní orgán na úředních deskách obecních úřadů v obcích, jejichž správních obvodech se opatření obecné povahy týká, jen vztahuje-li se stanovení místní nebo přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích k provozu v zastavěném území dotčené obce nebo může-li stanovením místní nebo přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích dojít ke zvýšení hustoty provozu v zastavěném území dotčené obce. Jde-li o stanovení přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích, nedoručuje příslušný správní úřad návrh opatření obecné povahy a nevyzývá dotčené osoby k podávání připomínek nebo námitek; opatření obecné povahy nabývá účinnosti pátým dnem po vyvěšení.*
16. Podle § 78 odst. 1 zákona o silničním provozu *dopravní značky, světelné a akustické signály, dopravní zařízení a zařízení pro provozní informace musí tvořit ucelený systém.*
17. Podle odst. 2 téhož paragrafu *dopravní značky, světelné a akustické signály, dopravní zařízení a zařízení pro provozní informace se smějí užívat jen v takovém rozsahu a takovým způsobem, jak to nezbytně vyžaduje bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích nebo jiný důležitý veřejný zájem.*
18. Vzhledem k tomu, že odpůrce svým tvrzením, že navrhovatel nemá právo zpochybňovat napadené opatření, protože je obyvatelem jiné městské části (opatření bylo realizováno v rámci městské části Praha 2, navrhovatel je rezidentem městské části Praha 4), zpochybňuje jeho návrhovou legitimaci, musí se soud nejprve vypořádat s touto otázkou.
19. Navrhovatel dostatečně osvědčil svůj právní zájem ve smyslu § 172 odst. 4 správního řádu tím, že danou lokalitu využívá jako cyklista. Tímto tvrzením se poukazuje na skutečnost, že právní zájem nemusí být vázán výhradně na trvalé bydliště nebo vlastnictví nemovitosti v dané lokalitě. Využívání prostoru – v tomto případě jako cyklista – představuje dostatečný kontakt s územím, který zakládá právní zájem na tom, jak je dané území regulováno. Pokud navrhovatel pravidelně projíždí danou lokalitou, má legitimní důvod se domáhat přezkumu opatření obecné povahy, které může ovlivnit jeho bezpečnost, komfort nebo přístupnost. Koncepce uplatněné připomínky i návrhu tomuto zájmu odpovídá. To znamená, že navrhovatel nejen deklaroval svůj zájem, ale také jej promítl do obsahu návrhu – tedy že jeho připomínky se týkají konkrétních aspektů opatření, které mají dopad na jeho užívání prostoru jako cyklisty.
20. Odpůrcova argumentace, že aktivní legitimaci k napadání místní úpravy mají především obyvatelé příslušné městské části, v níž je opatření obecné povahy realizováno, není udržitelná. Taková argumentace je příliš restriktivní a neodpovídá povaze veřejného

prostoru ve městě. Legitimace k podávání připomínek podle § 172 odst. 4 správního řádu není omezena pouze na obyvatele dané městské části, ale vztahuje se na každého, kdo může být opatřením dotčen. Vyloučení ostatních uživatelů prostoru – například cyklistů, kteří danou lokalitu pravidelně využívají – by bylo v rozporu s principem rovného přístupu k právní ochraně.

21. Území hlavního města Prahy je nutno vnímat jako celek, který jednotliví obyvatelé či návštěvníci využívají organicky, tj. bez ohledu na – místy arbitrární – geografické vymezení jednotlivých městských částí. Praha jako metropole funguje jako propojený organismus. Lidé se v ní pohybují napříč městskými částmi, často bez vědomí jejich přesného vymezení. Městské části nejsou izolované jednotky, ale součásti jednoho funkčního celku. Regulace veřejného prostoru v jedné části tak může mít dopad na uživatele z jiných částí města – a to nejen obyvatele, ale i návštěvníky, dojíždějící, cyklisty, chodce apod. Právní zájem tedy nelze omezovat jen na administrativní hranice.
22. Navrhovateli tedy svědčí v posuzované věci aktivní legitimace.
23. Nyní se soud může věnovat posouzení návrhu samotného.
24. Navrhovatel podal k návrhu opatření obecné povahy dvě připomínky dle § 172 odst. 4 správního řádu. V první připomínce navrhl úpravu návrhu v tom směru, aby v celé ulici Sekaninova bylo zavedeno kontinuální cyklistické opatření (např. cyklopruh), a aby byla provedena úprava parkování, protože za stávajícího stavu v úsecích, ve kterých je na jedné straně silnice uskutečněno podélné parkování a na druhé straně šikmé parkování, nemohou automobily předjíždět cyklisty za dodržení bezpečného odstupu. Věcně shodná připomínka byla vznesena také Mgr. R. H. Druhá navrhovatelem vznesená připomínka zpochybnila důvodnost odpůrcem navrhovaného zvýšení počtu parkovacích míst v ulici.
25. Odpůrce – byť je k tomu povinen dle § 172 odst. 4 správního řádu – ani jednu z uvedených připomínek nevypořádal přezkoumatelným způsobem. K první navrhovatelově připomínce pouze uvedl, že s ohledem na šířku ulice Sekaninova nelze zavést kontinuální cyklistické opatření (obdobně odpůrce vypořádal i věcně shodnou připomínku Mgr. R. H.), a ke druhé připomínce uvedl, že parkovací kapacity byly navýšeny v návaznosti na redukci parkovacích ploch v souvislosti s rekonstrukcí Ostrčilova náměstí. Navrhovatel přitom uvedl ve svých připomínkách několik konkrétních odkazů na strategické a technické dokumenty, s nimiž je odpůrcem zvolené řešení v rozporu – konkrétně odkázal na *Standardy aktivní mobility v Praze*, *Strategii rozvoje parkování 2020-2025*, *Plán udržitelné mobility Prahy a okolí*, *Standardy aktivní mobility v Praze* a konečně *Technické podmínky 179: Navrhování komunikací pro cyklisty* vydané Ministerstvem dopravy.
26. Odpůrce na konkrétně formulované připomínky navrhovatele reagoval toliko obecnými tvrzeními, aniž by se jakkoli věcně vypořádal s předloženou argumentací. V odůvodnění napadeného opatření obecné povahy zejména zcela absentuje vysvětlení, z jakých důvodů je nezbytné stanovit místní úpravu dopravního provozu právě ve zvolené variantě, resp. proč nelze akceptovat alternativní řešení navržené navrhovatelem. Odpůrce se omezil toliko na konstatování, že takové řešení není možné, aniž by své tvrzení blíže odůvodnil.

27. Napadené opatření je nepřezkoumatelné i v dalším ohledu. V odůvodnění opatření se odpůrce soustředí především na rekapitulaci dosavadní komunikace s dotčenými orgány a na shrnutí jejich stanovisek. Dále uvádí, že k navýšení počtu parkovacích míst dochází v návaznosti na redukci parkovacích míst na Ostrčilově náměstí, resp. v důsledku dalších probíhajících dopravních omezení v sousedních ulicích. Rovněž v tomto směru tak absentuje bližší zdůvodnění, proč je potřebné zavádět další parkovací místa, resp. z jakého důvodu je třeba upřednostnit vznik parkovacích míst oproti kupř. kontinuálnímu cyklistickému opatření, a chybí bližší vysvětlení dopadů navržené změny místních podmínek na bezpečnost silničního provozu.
28. Soud připomíná, že je-li vydání opatření obecné povahy vázáno na splnění zákonných podmínek, mělo by být obsahem jeho odůvodnění též posouzení, zda tyto podmínky byly splněny. Podle § 173 odst. 1 správního řádu musí opatření obecné povahy obsahovat odůvodnění. Z § 68 odst. 3 správního řádu užitého přiměřeně dle § 174 odst. 1 správního řádu je zřejmé, že v tomto odůvodnění nesmějí zejména chybět esenciální obsahové náležitosti odůvodnění běžného správního rozhodnutí. I v odůvodnění opatření obecné povahy je tak nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS.).
29. V případě posuzované věci tak bylo zejména třeba, aby napadené opatření bylo odůvodněno z hlediska zásad dopravního značení uvedených především v § 78 odst. 1 a zvláště odst. 2 zákona o silničním provozu. Dále musí dle judikatury (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, sp. zn. 1 Ao 1/2005) z odůvodnění vyplývat přiměřenost použité regulace, neboť soud musí při přezkumu opatření obecné povahy zhodnotit jeho proporcionalitu: *„Proporcionalitu soud vnímá dvěma způsoby – v jejím užším a širším smyslu. Proporcionalitou v širším smyslu soud chápe obecnou přiměřenost právní regulace. Mezi základní atributy právního státu patří přiměřenost práva a z tohoto důvodu je úkolem mimo jiné právě i soudní moci přispívat svojí rozhodovací činností k rozumnému uspořádání společenských vztahů. Soud se proto v rámci přezkumu souladu opatření obecné povahy se zákonem věnuje též otázkám, zda napadené opatření obecné povahy vůbec umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (kritérium vhodnosti), zda opatření obecné povahy a sledovaný cíl spolu logicky souvisí a zda cíle nelze lépe dosáhnout jiným legislativním prostředkem (kritérium potřebnosti), zda opatření obecné povahy omezuje své adresáty co nejméně (kritérium minimalizace zásahů); v neposlední řadě soud také zkoumá, zda je následek napadeného opatření obecné povahy úměrný sledovanému cíli (kritérium proporcionality v užším slova smyslu).“*. Aby tato kritéria mohl soud přezkoumat, musí být jejich dodržení z opatření obecné povahy alespoň implicitně patrné.
30. Odpůrce se sice pokusil věcně reagovat na navrhovatelovy připomínky ve vyjádření k návrhu, k tomu ovšem soud nemohl přihlédnout. V kontextu rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, a ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58, nelze vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí zhojit ve vyjádření k návrhu, případně v kasační stížnosti. Tato judikatura je plně aplikovatelná i na projednávanou věc, neboť nároky na odůvodnění opatření obecné povahy a správního

rozhodnutí jsou rovnocenné a v obou případech jde o dokončený (vydaný) správní akt, který nelze doplňovat a upravovat (až na opravy zřejmých nesprávností dle § 70 správního řádu) a musí při přezkumu obstát sám o sobě. Soud proto dodatečné odůvodnění odpůrce nemohl zohlednit.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. Na základě výše uvedeného soud zrušil napadené opatření podle § 101d odst. 2 s. ř. s. za přiměřeného použití § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 101b odst. 5 s. ř. s., jelikož napadené opatření nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem, neboť je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Napadené opatření obecné povahy soud v souladu s petitem zrušil devadesátým dnem po právní moci tohoto rozsudku, jelikož neshledal žádné důvody, proč by se ve stanovení časového účinku měl od návrhového žádání odchýlit.
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl navrhovatel ve věci zcela úspěšný, uložil soud odpůrci zaplatit mu náhradu nákladů řízení. Náklady navrhovatele představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč a náklady zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 ve spojení s § 9 odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve výši 9 240 Kč (2 x 4 620 Kč) a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky ve výši 450 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání nebo návrh ve věci samé). Navrhovatel zaslal soudu repliku, která ovšem pouze mírně rozvedla jeho právní argumentaci, a soud ji proto neshledal za přínosnou pro posouzení věci. Celková výše náhrady nákladů činí 15 140 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. října 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu